

POGUBIĆ SIĘ (2) *vb pf*

o prawdopodobnie jasne (tak w po-).

fut 3 pl pogubią się (1). *♦ praet 3 pl m pers* pogubili się (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Doprowadzić się do upadku, przyczynić się do własnej zguby (o wielu) (2) : puścił P. Bog niezgodę między nie [Abimelecha a obywateli miasta Sychem]/ iż się łami wódząc z łobą pogubili/ y Abimelech zábit/ y miałto Sychem zburzone zołtało. SkarKazSej 675b.

pogubić się czym (1): bo prostym łmączne to pochlebstwo: iż też oni rządzić y wolności swoiey vżywać máią. y lada zły iaki ięzyk/ y śmiała łwowlność/ námowi ich do rzeczy bárzo łzkodliwych/ głupich/ y ktoremi łami się pogubią. SkarKazSej 695a.

Synonimy: pobić się, porazić się.

Formacje współrdzenne cf GUBIĆ SIĘ.

JDok